

VADER EN DOCHTER

Toen Keizer Karel des anderendaags vernam wat er met zijn nar was gebeurd, schoot hij in eene groote gramschap, die evenwel na eenige overdenking bedaarde.

Hij zelf immers had den edellieden gezegd, dat zij den nar gemakkelijk beet konden nemen, maar dat men het zoo gruwelijk bont aan den dag zou leggen, was bij hem in de verste verte niet opgekomen.

Hoewel hij de aanvankelijke schuld aan de kwapoetserij had, was hij toch ontstemd, te meer daar hem nu de woorden van den nar in het geheugen kwamen.

Hij gevoelde medelijden met het grievend wee van den sukkelaar en hij liet d'Assche roepen.

— Ridder, sprak de Kiezer, ik zal niet verre moeten zoeken om te weten van wien deze behandeling komt. Het is oprecht schandig.

— Sire, ik ontken niet dat de poets erger gevolgen heeft gehad, dan wij met deze voor hadden.

— In geen deele kan zulks den aard der door u zoogenaamde «poets» verontschuldigen. Gij noemt dit «poets». Ik noem het een boevenstreek.

D'Assche wrokte inwendig. Hij stamelde nog eenige verontschuldiging zeggende dat niemand het aldus gemeend had, dat men den man eenvoudig in de keizerlijke hovingen had willen jagen, maar dat de ezel op den loop was gegaan.

De Keizer antwoordde:

— Voor ditmaal weze het zoo. Doch zulke behandeling bedoelde niemand. Dit was eene te groote vernedering. Daarbij de door de natuur misdeelden, gebrekkelijken zijn reeds door hun gebrek tentoongesteld en het mikpunt der domme menigte die weinig medelieden kent, soms geen gevoelen bezit. Deel dit,

mijn oordeel mede, aan de andere hovelingen. Want in dit narrenhoofd schittert een schranderen geest waartegen weinige edellieden, die hier nochtans talrijk omslenteren, zijn opgewassen. Daarbij heeft hij een hart van goud en eene ziel, edel als sneeuw.

Met deze woorden ging de Keizer heen, den ridder verstomd achterlatend.

— Welke bie heeft hem heden gestoken, morde d'Assche. Of zou hij soms liefde gaan gevoelen voor die onedele laten die, uit eene lage klas gesproten, naar de gunst van 's Keizers edelen durven opzien.

D'Assche was een volksvijand. Hij verachte het volk; hij, een der grootste vleiers en kruipers van het hof, hij bezat den moed van den haas, doch, in de eenzaamheid, broeide hij, de listige in het bijzijn der ridders, plannen die rouw en tranen na zich sleepten, de harten verpletterden.

Het volk aanzag hij voor vuilnis, en hij zelf was vuilnis in hart en geest. Van dat werkende volk beoogde hij slechts de dochters, om ze tot schande te brengen en dan te verschoppen.

Hij was een der ridders wier zedelijk peil het laagst was gedaald, die lager was dan een dier, in het slijk wroette zonder eenig edel ideaal.

D'Assche was eenigen tijd aan het hof van Spanje geweest, en van dit nijdig volk had hij waarschijnlijk dit fielen karakter gestolen.

Wanneer hij den Keizer niet meer bemerkte, bleef hij een oogenblik staan.

Een grijnslach liep over zijne lippen.

— Vorst, doe wat ge wilt, gij zelf hebt ons op het pad der fratsen en avonturen gebracht, toch zullen wij verder handelen, want ik haat dien bultenaar, en een plan gist mij in het hoofd. Doch genoeg, daar komt ridder Uytenhoven aan, een der eerste medeplichtigen van

dezen nacht.

D'Assche en Uytenhoven waren slechts in een eenvoudig hofcostuum gekleed.

Na de gebruikelijke groetenissen gingen zij eene lange gaanderij door en traden eene afgelegene zaal van het koninklijke paleis binnen.

D'Assche vertelde aan zijn gezelschap zijn weervaren met den Keizer.

— En toch wil ik mij wreken op den bultenaar, Uytenhoven, want ik en gij, wij allen worden bespot en dagelijks, door een wan-schepsel, een gedrocht dat men zou moeten verpletten; door een akelig insekt uit het volk, eene venijnige tong die ons straffeloos mag bezwadderen. Daar! Ik vind er een genot in hem te tergen, ik zal hem vervolgen tot 't monster uit onze oogen verdwijne! Ridder, leent gij mij de hulpzame hand?

— Reken op mij, d'Assche. Ik haat den dwerg die eene zon wil zijn. Hij heeft mij gehoond in de tegenwoordigheid van simpele soldaten en ik was het voorwerp hunner spotternij!

— De wraak zal verschrikkelijk wezen! Zweet gij mij trouw, raad en hulp?

— Ik beloof het u op mijn woord van ridder.

— Het zij zoo. Een plan broedt mij in het hoofd. Ik tref hem juist in het harte.

— Wij hebben juist nog een vertrouweling noodig tot ons plan. Niet te veel mogen in het geheim ingewijd zijn, anders blijft het geen geheim meer.

— Dit is zoo.

— En nu ga ik heen om zekere inlichtingen in te winnen die ons voortreffelijk zullen helpen. Daarbij met goud en juweelen doet men de sterkste en verholenste sloten springen. Geld is de teer waarmede men dienstboden en voedsters vangt. Tot heden namiddag, ridder.

— Tot weerziens, d'Assche, en met groote nieuwsgierigheid verwacht ik nieuws.

D'Assche verliet het paleis.

Een uur later bevond hij zich reeds op den weg, waar Hans te Anderlecht aangevallen was geweest, weg die naar de woning leidde waar Blanka, des nars dochter, verbleef.

Hij scheen er in gedachten heen en weer te wandelen, van uit het loover naar de woning en dan weer terug.

De zonne scheen warm uit den scherpblauwen hemel, geen wind roerde het loover waar

onder de vogelen zich verscholen tegen de hitte, nu en dan piepend.

Kerfdiertjes gonsden tegen den grond.

Soms werd het gelaat des ridders gespannen, en hij balde de vuisten.

— Het tortelduifje is wel opgesloten, en de ezeline die haar bewaakt, laat hare ooren niet zien... Bah, toch geef ik het niet op. Ik zal overwinnen, dat zweer ik!

Nauwelijks had hij deze woorden gesproken, of de deur werd geopend en vrouw Beeraert verscheen.

D'Assche groette, haar naderend, met een minzamen glimlach.

Hij was zeer bekwaam in de kunst van vleierij.

Na eenige woorden had hij reeds de achting der vrouw gewonnen, welke hem met vooringenomenheid behandelde, met eerbied tevens, want zij dacht aan het geval met dien jongeling en aan kostelijke juweelen en goud.

Zij had het wel op dat de edelman het gemunt had op het meisje dat ze bewaakte.

D'Assche leidde haar zoo gemakkelijk om den tuin dat hij welhaast de waarheid vernomen had, dat Blanka de dochter was van een gebocheld man.

— En die man bezoekt haar dagelijks?

— Juist, als 't donker wordt. Alle dagen niet. Dan blijft hij hier tot middernacht. Hij bemint haar innig, de goede man.

— Mejuffer Blanka, antwoordde d'Assche, boezemt mij veel belang in, alhoewel zij mij niet kent. Doch haar vader ken ik. Zij hebben veel geleden, vroeger.

— Ja, dit denk ik ook.

— Zou ik de juffer eens mogen zien? vroeg hij.

— Heer ridder, stamelde ze. .

— Weigert ge?

— Slechts eens zien, niet spreken. Onder voorwendsel dat ik slechts kom om dit of dat te halen ten uwent.

Hij duwde haar eenige goudstukken in de hand.

— Ik bid u, spreek er aan niemand van. Dat is voor u. De vader is te bekommerd om zijne dochter en mag niets weten; dat zou hem nutteloos beangstigen... Wilt ge?

— Mejuffer zit in den tuin.

— Kan men haar zien van uit eene kamer?

— Ja.

— Dit is mij genoeg. Stemt gij toe?

Vrouw Beeraert knikte bevestigend.

— Bewijs mij soms die kleine diensten, en ik zal u rijkelijk beloonen.

D'Assche trad binnen en bevond zich een oogenblik later in de kamer, van waar hij in den tuin kon zien.

Hij bemerkte Blanka, in het lommer van een vlierstruik gezeten, te midden van bloeiende rozen waaruit balsemgeuren opwalmden.

Zij droeg een lichtblauw gewaad en de lokken vielen haar zwaar om de schouders. Zij had een glimlachje om den mond, terwijl ze eenige bloemen tot een ruiker vormde.

— Zij is goed als brood, en verdient het geluk des hemels op aarde, fluisterde vrouw Beeraert.

— Waarlijk, zij is schoon, fluisterde de ridder.

Lang staarde hij op het meisje met een bevallig glimlachje op de lip.

Hij geleeke den havik die het blanke duifje beloert.

Wanneer hij vrouw Beeraert verlaten had, lachte hij.

— O, gek, Zotte Hans, grijsde hij, nu zal de wraak treffend zijn.

D'Assche besloot er spoedig weder te keeren. De oude was in zijne macht. Geheel en gansch beschikte hij over haar. Deze was gierig en door hebzucht aangegrepen.

Hij besloot dan nauwkeuriger ligging van deur en hof, de hoogte van den tuinmuur te bestudeeren.

Vergenoegd trok hij het paleis binnen, waar de ridders aan het spotten waren met Hans.

D'Assche keek hem tartend aan.

Hans was op het punt heen te gaan, doch hij keerde zich om tot de ridders die hem hadden uitgedaagd en bespot:

— Kleine schurken blijft men opknoopen — edele schurken laat men loopen — omdat de naam die kerels dekt — en 't goud hun tot pantser strekt.

Hans verdween met zijn hazewind snel als een pijl.

De ridders waren woedend. Eenige brachten de hand aan den degen.

— Mijne heeren, sprak d'Assche, laat dien nar ons nog een tijdje beschimpen. Ik heb een een Vlaamsch spreekwoord gehoord dat zegt: «De kruik gaat zoolang te water, tot ze berst». Hier weze dit nu ook juist het geval, en de kruik zal bersten, heeren vrienden, dat ver-

zeker ik u!

En d'Assche brak uit in een gemaakten schaterlach.

De ridders bemerkten dat d'Assche weer deze of geene grap in het schild voerde.

Aan het onheilspellend schitteren van zijn oog hadde een nauwkeurig menschenkenner, alsook aan gansch zijne gelaatsuitdrukking kunnen opmerken dat hij iets wreed in het schild voerde.

Lang nog kouten de ridders onder elkan-der, jokkend en spottend en hunne heldenda-den opsommend.

Terwijl zij koutten, was Hans in den tuin van het kasteel verdwenen.

Hij zwierf er lang rond.

Als hij alleen was, te midden der boomen, verborgen voor alle oogen, veranderde de uitdrukking op zijn gelaat, dat geheel en al werd saamgetrokken door hevige smart.

— Het einde der martelie, wanneer dan toch? zuchtte hij, terwijl hij staan bleef achter een boschagie van azalea's. God, waarom heb ik dat verdiend? Waarom drukt dat angstige voorgevoelen mij meer en meer neer? Dochterken, er dreigt u iets! Gestatig zou ik dan aan uwe zijde willen zijn om u te leiden, raad te geven, te beschermen! Ik kan niet. En van den nacht moet ik gebruik maken, van de duisteris, van het oogenblikje rust dat mij wordt gegund, om tot u te sluipen, om een vaderkus te drukken op uwe lippen, om u te streelen, om in uwe oogen te staren... Dochterken, ik kan u altijd niet beschermen. Blanka, evenbeeld der gestorvene!... En u gestorvene, u roep ik aan, terwijl de natuur haar hooglied zingt hier rondom, terwijl ze haar dank uitgalmt voor den Schepper in den zang der vogelen, in het murmelen van het loover en 't gegons der insekten, te midden van de stralen der zonne; u roep ik aan: «Engel des hemels, val God en de Moeder-Maagd te voeten, opdat zij het kind, het bloed van ons bloed, de engelin waarin uw geest, uwe juichende ziele leeft, zouden beschermen, onder hunne hoede nemen, haar bewaren voor zedenbederf en harteloosheid!

En de nar, die tranen in de oogen had, zonk op de knieën, richtte de blikken ten hemel en stak de handen smeekend op.

Door het loover ging als een zucht van medelijden met den armen kreupele, met den bespotten, die nog zooveel zou moeten lijden, en

het was of de onbezielde wezens begrepen, door een wonderbare zienkracht, al het lijden dat het lot den armen Hans nog voorbereidde.

Terwijl de hofnar neerknielde en den hemel om erbarming smeekte, was Karel, die alle kwade gedachten en somberheid reeds had afgeschud, tot het groepje koutende edellieden genaderd met de Lannoy.

Allen bogen eerbiedig de hoofden; toen zij voorbij waren, mompelde d'Assche:

— Die de Lannoy kleeft tegenwoordig aan Zijne Majesteit als eene vlieg aan teer. Terwijl hij dit zegde, verwijderde hij zich.

Hij wilde denken aan zijne plannen, aan wat hem te doen stond met de dochter van den nar, welke hij had ontdekt, denken aan het tijdstip wanneer hij handelend zou optreden.

Lang zou hij niet meer dralen.

Den nar zou hij vernietigen, het meisje zou hij schaken.

D'Assche slenterde de hovingen van het paleis in, denkende.

En steeds rees de vrouw, de schoone Blanka voor hem; en steeds bemerkte hij die lippen en die oogen.

D'Assche besloot dus Blanka te schaken. Hij had knechten genoeg die hem reeds dikwijls in andere omstandigheden eene hulpzame hand hadden geleend en in dit vak bedreven waren. Tevens kon hij op dezer geheimhouding en stipte uitvoering rekenen.

Doch waar zou hij het meisje leiden, na de schaking?

Hij moest eene plaats vinden, gansch afgezonderd, waar niemand ze zou ontdekken; waar de vader niet zou denken haar op te sporen.

Hij grijnslachte wanneer hij aan zijn plan dacht en aan het gelukkig toeval, dat het duifje in zijn netten had gelokt.

— Wanneer voer ik mijn plan uit? dacht hij. Zoohaast mogelijk.. Doch welke dag zal er best geschikt voor wezen?

— Ha! ik heb het! kreet hij, en zijn oog schitterde van geheime vreugde.

— Binnen drie dagen heeft de Keizer ons op een feest uitgenoodigd. Tegen den avond sluip ik heen. Hans bezoekt natuurlijk zijne dochter niet, daar hij op het feest gansch den nacht zotternijen moet verkoopen. Dat is het uur, waarop zich het drama zal ontrollen. Welaan, d'Assche, aan het werk, in het geheim zooals altijd, zoodat er niet een haan zal

over kraaien.

Hij dacht een oogenblik na.

Dan vloog er een onaangename trek over zijn gelaat.

— Ja, dacht hij, dit had ik niet mogen doen. De vermoedens zullen op mij vallen. Waarom daar straks gesproken over de wraak die we zouden nemen op den nar?

Hij dacht weer eenige oogenblikken na en kruiste de armen op de borst.

— Bah, 't is niets. Ik blijf op het feest tot elf uur, sluip heen, keer om twee uur weer, en dan is de zaak reeds geklonken. Mijne dienaars en helpers zullen ze wel in orde brengen en het nufje op de bestemde plaats voeren.

En de hoveling wreef zich vergenoegd de handen.

Plots bemerkte hij den nar die van uit een wegel kwam, de oogen rood, met tranen op de kaak.

D'Assche bleef staan en keek den nar spottend aan.

— Hahaha, zot, denkt ge weer aan uw liefde?

— Man, zei plechtig de nar, en zijne stem beefde van ontroering. Hij stak de hand op, en in zijne oogen schitterde als een vuur. Man, bespot mij zooveel gij wilt. Wees als een os, die geen medelijden gevoelt, omdat het dier, geen medelijden gevoelt, omdat het dier geen denkend hart bezit! Wees erger dan dit dier, daar gij een edelen geest hebt! Doch dit zegge ik u, ik de zotskap, ik de worm, welke wordt vertrapt; ik, een aterling, slijk in uwe oogen, dit zegge ik u: «Ridder, 't zij wat gij in het schild voert tegen mij, gij de machtige weet dat er eene wrekende Godheid bestaat, en die zal mij wreken, u straffen!» Dat zeg ik u!

Hans keerde zich om en ging heen.

De hoveling slaakte een schaterlach.

Graaf d'Assche kon wledra zijn doel bereiken en slaagde nogmaals bij middel eener rijke belooning, in de woning te dringen waar Blanka verbleef.

Toestand van deuren en vensters, bijzonderlijk voor wat de plaats der kamer van Blanka betrof, had hij aandachtig opgenomen, alsook de uitgestrektheid en de ligging van den tuin.

Het was beslist!

In den nacht van Maandag op Dinsdag, terwijl de vader door zijne zotte spreuken het hof zou vermaken, zou Blanka, met geweld, door hem worden geschaakt.

In den namiddag van den dag vóór het feest in het paleis, waarop gansch het hof, van den morgen tot laat in den nacht, was uitgenoodigd, verliet Hans de nar weder het paleis, om eenige uren bij zijn dochter te vertoeven, daar het hem onmogelijk zou wezen haar's anderendaags te bezoeken.

Het wreede voorgevoelen, dat hem neer-drukte, dat rampspoeden broeide, bukte hem het hoofd dieper neer, deed hem meer en meer verdwalen in sombere gepeinen.

Machteloos had hij geworsteld om al dat nare, dat zwarte af te schudden.

Te vergeefs!

Hij was de woning, waar zijne Blanka verbleef, genaderd, zonder het te bemerken.

Tevens merkte hij niet op, dat een ridder juist als hij de deur in het zicht kon gehad hebben, den drempel overschreed.

Die ridder was de Lannoy, welke de tegenovergestelde richting, die naar de woning voerde, insloeg.

Op het oogenblik dat de Lannoy aan een kromming van een weg, achter het loover ging verdwijnen, hief Hans het hoofd op en herkende den edelman aanstonds.

De nar achtte hem. Nooit had deze hem diep gekrenkt.

Het bloed schoot hem eensklaps naar het hoofd.

— Komt die van mijn dochter? dacht hij.

Het werd hem ijskoud aan het hart. Hij poogde zijne gedachten saam te vatten, maar kon niet.

Toen men de deur opende, nadat hij aangeklopt had, stamelde hij eenige woorden tot vrouw Beeraert.

— Uwe dochter is in den tuin in het prieltje, zei de vrouw.

Zacht, bijna onhoorbaar trad de vader in den tuin.

Hij hoorde niet hoe er de vogelen zongen, hoorde noch het neuriën der bieën, noch het ruischen van het loover; zag niet hoe de kleuren der bloemen schitterden in het tintelend zonnelicht.

Hij naderde.

En door het loover heen bemerkte hij zijne

dochter, droomerig neergezeten, met een glimlach op de lippen.

Zij staarde op een ring waarin een diamant schitterde.

Als een nevel overvloerde de oogen van Hans. 't Was of hem een mes door het hart boorde. En dan wankelde hij.

Met de handen zocht hij een punt om zich te steunen, ten einde niet neer te storten.

Het loover ritselde.

Blanka werd er door opgeschrikt uit hare mijmering en slaakte een lichten gil. Zij verborg het juweel.

Toen zij opkeek, zag zij haar vader voor haar staan, bleek, wankelend. Zijne lippen, zijne handen beefden; gansch zijn lichaam trilde.

Zij poogde zijn naam te stamelen, doch de klank stierf op hare lippen.

— Blanka, van waar die ontsteltenis? vroeg Hans, die zijne ontroering poogde te overmeesteren, doch zijne stem klonk hartroerend, wanhopig.

— Ontsteld, vader?

— Kind, gij zijt bleek. Gij ontwijkt mijn blik. Staar mij in de oogen.

Blanka wierp den blik vluchtig op haar vader, doch sloeg oogenblikkelijk de oogen neer.

— Gij aarzelt, Blanka?

En hij vatte hare hand.

— Die hand siddert.

— Vader, smeekte ze.

— Vader? Oh, kind, kind... stamelde hij en staarde haar diep in de oogen.

Beiden zwegen eenige stonden.

— Kind, ik wil u nog eens spreken. Doch de plaats is er niet wel voor geschikt. Volg mij in uwe kamer.

Blanka durfde niet weerstreven en volgde hem gedwee, stilzwijgend, doch bang voor wat er ging gebeuren.

Toen zij alleen waren, greep hij plots hare beide handen, en met tranen in de oogen, sprak hij:

— Kind, ik beef voor u... ik ben bang voor uw lot, uwe toekomst!

— Vadertje, stamelde ze eerst en daarna glimlachte ze, zich bemeesterend, en streelde hem met de hand. Vadertje, niet bang zijn! En waarom? Wat misdeed ik?

— Misdoen? Gij misdeedt niets. Gij gaaft gehoor aan uw eigen hart, en luisterde niet naar de raadgevende stem van een smeeken-

den vader, die slechts het geluk van zijn kind voor oogen heeft, die zich opoffert voor u, dag en nacht, die lijdt voor u... kind, breek af met die liefde!

Zij slaakte een gil. Zij staarde haar vader aan met starre blikken en half geopenden mond, doch kon geen woord uiten.

— Kind, breek af met die liefde, zooals ik u smeekte op de knieën, in naam der overledene moeder! Breek af! die liefde wordt u noodlottig!

— Vader...

— O, poog niet te ontkennen! Kind, die liefde wordt u noodlottig!

— Vader, welnu, ja, ik bemin, maar edel; het leven is nu zoo schoon.

Liefde doet lijden.

— Dat is niet waar, vader. Liefde doet de ziele juichen. Men herleeft een nieuw leven, geniet de opperste gelukzaligheid!

— Arm kind! zuchtte de vader. Die liefde zal u vernietigen.

— Maar hij is zoo goed, vader.

— Hij is een edelman.

— Een edelman? kreet zij ontsteld. Doch na eenige stonden zich weer bezinnend, hernam zij: Een edelman? En wat geeft dit? Ben ik uwe dochter niet?

— Wat dit geeft, dochter? Ridders, edellieden verpletten de harten der niet tot den adeldom behoorende; meisjes... Dat zijn de speelpoppen voor hunne grillen! Dat zijn de marionetten aan wier koordjes ze trekken! En of gij mijne dochter niet zijt? Ja, dat zijt gij! En daarom gaapt er eene klove tusschen u en hem, onoverschrijdbaar! Kind, de ridder komt u te verlaten, niet waar?

Hij zweeg en las het bevestigend antwoord in hare houding.

— O, dit had ik van hem niet gedacht, zuchtte de nar.

— Kent gij hem, vader? kreet Blanka.

— Ja, ik ken hem. En dit had ik van hem niet verwacht!

— Vader, maar hoe komt het, dat gij zoo tegen de ridders uw gal uitspuwt?

— Kind, ik ondervond en leed.

— Hoe komt het dat gij de ridders kent? ging Blanka voort, nieuwsgierig over het geheimzinnig punt van des nars leven, dat wat haar vader verrichtte om het brood te verdienen; op dit raadsel opgelost te zien.

Hans zweeg eene pooze. Dan hernam hij:

— Gij vroegt me, kind, «ben ik uwe dochter niet?» Oh, juist, daarom, omdat gij mijne dochter zijt, wil ik het nog minder. O, zie wat zouden zij vreemd opkijken, als ze vernamen dat Blanka de dochter is van een bultenaar.

— Vader! kreet Blanka.

Doch de nar, in zijne smart en wanhoop, ging op een door het hart snijdenden toon voort:

— Dat zij de dochter is van hem die hen vermaakt met zijn dolle zetten; van hem die moet lachen, springen, dommigheden uitkramen, welke hem als denkend wezen vernederen! dat zij de dochter is van Hans... Hans den...

Hij schreide.

De bekentenis wilde hem niet over de lippen. Maar dan herkreeg hij den moed en met een wilden schrei slaakte hij het uit in een kreet:

— Van Hans... den hofnar des Keizers!

En als beschaamd over deze bekentenis zonk de vader op de knieën en bedekte het gelaat met de handen.

Blanka stond er een wijl verbijsterd.

En ze stamelde:

— Van den hofnar des Keizers?

En zij voegde er aanstonds bij, terwijl ze haar vader optrok, glimlachend:

— En wat geeft dit, vader? Bemint ge mij niet? Zijt gij niet edel van harte, niet goed voor al die lijden?

— O, ja, want medelijden voor ongelukkingen spruit voort uit het lijden... Kind, dank dat gij mijn moed opbeurt. Ik had dit ambt zorgvuldig voor u verborgen gehouden, doch nu kwam die bekentenis er uit, tegen mijn wil...

— Vaderken, het is niets... ik heb u lief!

— Ja, mijn dochterken, kreet hij, en stengelde de armen om den hals van Blanka, en kuste haar op het voorhoofd... Dochterken mijn eenigst dochterken, bemin mij alleen, mij, omdat mijne liefde slechts opoffering is... uit geen hartstocht, rein... onbevlekt als leliën en sneeuw!... dochterken, mijn eenigste Blanka, bemin mij en niemand anders... Streel u met geen dwaze droombeelden... Zweer het mij op de assche uwer moeder!

— Zweren? kreet ze... op de assche mijner lieve moeder?

— Het moet!

— Het moet? En waarom moet het? Hij

zal mij niet verstooten omdat gij hofnar zijt!

— Ongelukkig! Het hof verzet zich tegen eene verbintenis tusschen u en hem! Het hof, zijne familie, zijn krijgsnaam... ah, maar dat is zinneloos, kind, daar is geen hoop op te bouwen! En ik heb u zoo beschut, zoo beschermd, en dat hielp niet! Oh, dat voorgevoelen moet dus waarheid worden! En het is niet genoeg dat ik kreupel ben; maar, mijn kind, mijn licht, mijn oogappel, mijn al; mijn dochterken zal vertrapt, verbroken worden, en...

De wanhoop overmeesterde hem meer en meer. Hij werd radeloos in zijn angst, door dat voorgevoelen, dat op hem drukte, hem ontzenuwde.

— En ik dan, arm levenswrak, wat zal ik dan doen?... Maar dat zal niet, nooit, nooit, nooit!

In zijne machteloosheid preste hij de vuisten op het voorhoofd, waanzinnig door het visioen van het lijden, dat zijn arm geliefd dochterken misschien wachtte.

— Vader, smeekte Blanka weder, ach, moet ik mijne liefde derven, dan is het mijn dood!

— O, ramp! Zou die hartstocht zoo reeds ingeworteld zijn in uw hart? Zou het hart des vaders u niet kunnen vermurwen?... Moet gij ongelukkig worden, zoo sterf ik van smart!

— Vader! kreet Blanka en knielde voor hem neder... Ik smeeek u!

— Nooit, nooit... morde hij.

— Nooit! schreeuwde ze 't uit, met schorre stem. Nooit!

Ze staarde hem aan met wijdgeopende oogen. Ze werd bleek en wankelde een weinig.

— Oh... maar zijt gij dan almachtig! stamelde ze. Ben ik dan mijn eigen hart niet meester!

— Kind, schreide hij in vertwijfeling, kind, oh, dat had ik niet verwacht!

Blanka brak uit in schreien.

— Beter is het nu te schreien dan te laat.

— O, maar ik wil niet! Hij is goed. Gij beoordeelt hem slecht, kreet zij.

— Gij kent de ridders niet. En wat zegde ik u? Dat hij van adel is!

— Ik bemin hem meer dan mijn leven! Ik wil niet van hem scheiden! Ik wil niet leven zonder hem! Ik zal, het moet! moet!

Zij beefde geheel en al. Zij hijgde om haar adem, wat ze gevoelde, begreep en besepte zij

zelve niet.

Het bloed steeg Hans naar het hoofd. Hij ook wist niet wat hij deed. In de laatste dagen had hij zooveel nagedacht, zooveel geleden, dat alles hem voor de oogen begon te bewegen; dat hij geen bewustzijn meer had der daden, die hij zou plegen op dit oogenblik.

De keel werd hem schor, droog...

— Blanka, vroeg hij.

Zij keek hem strak aan.

— Is dit uw laatste woord? kunt gij dan geen opoffering doen voor de liefde van uw vader, die zich dag en nacht opoffert voor u. Bemin en eerbiedig mij als vader!

— Vader, genoeg.

— Uw laatste woord; geef nu uw laatste woord, kind!

— Gij eischt het, vader? sprak zij nu kalm en vastberaden, het weze zoo, vloek me, jaag me weg, vertrap me, maar ontnem me al mijn geluk, al mijne droomen niet... vernietigt hij mij, dan nog zal en blijf ik hem beminnen!

— Oh, God! nokte hij, en liep radeloos de kamer op en neer. Heb dan kinderen, en wees goed voor hen! Draag hen op de armen; droom van troost en geluk; droom dat zij u zullen eerbiedigen; troosten als gij oud geworden zijt! O, dat is om zijne rampen aan de steenen te vertellen, en die schreien dan ook! Beminnen, Blanka? Wie weerhoudt u te beminnen? Doch, draag dan uwe liefde op een edelen burgerjongen, wiens familie uw vader niet zal verbannen uit haar midden.

— Ik heb hem lief, vader!

— Kind, ik eisch gehoorzaamheid!

— Ik heb hem lief, vader, wrong het uit hare keel, ik kan hem niet verlaten!

— Ik eisch het, schreide hij en stak de armen dreigend uit. Ik ben uw meester na God!

— Vader, schreide ze, ik kan niet, ik kan niet!

— O, dan... dan, kreunde hij als in waanzin, dan ware het beter te sterven!

Met een heesch gereutel in de keel sprong hij op haar toe, sloeg de beide handen om haar hals.

Zij slaakte een gil.

En toen zonk de arme man, als vernietigd op den grond neer, met de diepste wanhoop in het harte; hij schreide, snikkend: en de tranen rolden hem op de handen.

Blanka was in bezwijming neergevallen op

een stoel. De armen hingen verlamd neer.

Toen zij tot het bewustzijn wederkeerde knielde de weenende voor haar neder en kustte hare handen.

— Blanka... Blanka... vergiffenis voor een rampzaligen vader... vergiffenis... o, ik heb reeds zooveel geleden... uit liefde tot, mijn kind... een wereld van smart ligt in mijn hart

om u, mijn kind... en gij zoudt mij ontval-
len... gij zoudt in schande vallen, kind... neen,
dat nooit... nooit... nooit... Ik zal er den Kei-
zer over spreken, dat zal en dat moet eindi-
gen... liever nog sterven, dan zulk leven...

En toen vertrok hij, de rampzalige, met een
steen op het hart, dien heel de kracht der we-
reld niet kantelen kon!...

De Vroolijke Daden van Keizer Karel

(Volledige uitgave)

VLAAMSCH E BOEKHANDEL. — ANTWERPEN.